

„Pezsgő romantika egy jó adag makacssággal
és pimaszsággal fűszerezve.”

– *Natalie Anderson, bestsellerszerző*

TEMPTING

THE *Best* MAN

a csábító tanú

A GAMBLE-FIÚK 1.

Elveszti tőle a fejét...

*fine
selection*

J. L. ARMENTROUT

ALIAS J. LYNN

NE
ZAVARJ!

J. L. ARMENTROUT
ALIAS J. LYNN

TEMPTING
THE
Best
MAN
a csábító tanú

A GAMBLE-FIÚK 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Azoknak, akik hisznek...

1. fejezet

AZ ESKÜVŐI MEGHÍVÓT elefántcsontszínű papírra nyomtatták, elegáns betűkkel írták, csipkével díszítették, ám hiába volt gyönyörű, Madison Daniels számára felért egy pofonnal. Atyaisten, mi lesz most?

Mitch, az egyetlen testvére, a bátyja, aki három évvel volt idősebb nála, tényleg megnősül a hétvégén. *Megnősül.*

Madison természetesen örült a bátyja boldogságának. Egyenesen örömmámorban úszott. A jövendő sógornője, Lissa, remek csaj volt, akivel nagyon hamar összebarátkozott. Lissa soha nem bántaná meg a bátyját. És ők ketten tényleg úgy szerették egymást, ahogyan csak a filmekben szoktak szeretni. A Marylandi Egyetemen ismerkedtek meg elsőéves korukban, örülten egymásba zúgtak, végzés után mindketten azonnal találtak maguknak nagyszerű munkahelyet – a többi pedig már történelem.

Nem, nem Mitch és Lissa volt a probléma.

És pláne nem az észak-virginiai borászatban rendezett esküvő.

Még csak nem is a félbolond szüleik, akik egy „Amerika az utolsó ítéletre vár” nevű, nagyon jól jövedelmező webáruház tulajdonosai voltak, és akik valószínűleg gázmaszkot adnak majd ajándékba

minden vendégnek. Sőt, ha már, Madison nem is bánta volna, ha aszteroida csapódik a borászatba, ha ezzel megúszhatja ezt a hétvégét.

Lepillantott a meghívóra, a koszorúslányok, vőfélyek és tanúk névsorára, és megrándult az arca. Lassan engedte ki a levegőt, odébb fújva az arcába lógó kósza barna tincseket.

Pontosan a nevével egy vonalban, néhány ártatlan pontnyi távolságban, karmazsinvörös tintával szerepelt a bátyja tanúja: Chase Gamble.

Isten utál engem. Igen, nem lehet másképp. Madison lesz a menyasszony tanúja, és a Gamble fiúk közül bárki remekül megfelelt volna a bátyja tanújaként. De nem, muszáj ezt a szerepet Chase Gamblenek eljátszania. Elvégre ő Mitch legjobb barátja és bizalmasa – másrésről pedig Madison életének megkeserítője.

– Attól semmi sem fog megváltozni, hogy lángra lobbantod a tekintetteddel azt a szerencsétlen meghívót. – Bridget Rogers az asztal szélének támaszkodott, hogy felhívja magára Madison figyelmét. Bridget volt az asszisztense, és élő példa arra, milyen remekül nézhet ki valakin egy olyan cucc, ami egy másik nőn katasztrofálisan mutatna. Ma szűk, fuksziaszínű szoknyát viselt, lila, hatalmas pöttyökkel díszített blúzzal, fekete sállal és bőrcsizmával. Rejtélyes módon ő mégis jól nézett ki ebben a bohóckosztümben. Az egyszer tagadhatatlan volt, hogy merészen öltözködik.

Madison felsóhajtott. Neki sem ártana most egy kis merészség.

– Nem hiszem, hogy képes leszek végigcsinálni.

– Látod, hallgatnod kellett volna rám, és meghívni magaddal Dereket a történelmi részlegről. Akkor legalább szexelhetnél valakivel, ahelyett, hogy a bátyád legjobb barátja után csorgatnád a nyálad végig az esküvő alatt. Különösen, hogy ő egyszer már lerázott téged.

Bridgetnek igaza volt, mint általában.

– Mit tegyek? – kérdezte Madison, miközben az ablak felé fordult. Nem látott mást, csak a szomszédos múzeum, a Smithsonian fémvasbeton épületét. Igazán büszke volt rá, hogy itt dolgozhat. Nagyon keményen megküzdött azért, hogy a kevés kiváltságos egyike lehessen, akik ennek a fantasztikus kulturális intézménynek a munkatársai lehetnek.

Bridget egészen Madison arcába hajolt, hogy visszaterelje magára a figyelmét.

– Ügyes nagylányként viselkedsz majd. Lehet, hogy titokban halálosan szerelmes vagy Chase Gamble-be, de ha a fickó eddig még nem jött rá, milyen fantasztikus csaj vagy, akkor nyilvánvalóan nem komplett, vagyis nem érdemes vele foglalkozni.

– Tudom, tudom. De Chase annyira... *dübitő*.

– Édesem, ez a legtöbb férfira igaz – jegyezte meg Bridget, és Madisonra kacsintott.

– Az rendben van, hogy nem érdeklek. Kiábrándító ugyan, de el tudom viselni. És még azt is képes vagyok neki megbocsátani, hogy visszatáncolt az egyetlen alkalommal, amikor majdnem összejöttünk. Nos, majdnem meg tudom bocsátani. – Madison keserűen felnevetett, és a legjobb barátnője szemébe nézett, remélve, hogy megérti, mit érez. – De állandóan viccet csinál belőlem, érted? Cikiz a családom előtt, úgy bánik velem, mintha a kishúga lennék, én pedig legszívesebben jó alaposan megráznám... és letépném róla a ruhát.

– Csak egyetlen hétvégét kell kibírnod! Mennyire lehet ez nehéz? – kérdezte Bridget. Próbált logikusan beszélni, de ez Madisonnak élete legrosszabb hétvégéjének ígérkezett.

Madison ledobta a meghívót az asztalra, hátradőlt, és felsóhajtott. Talán mégis át kellene szólnia a történelmi részlegre.

Mióta csak az eszét tudta, Chase része volt az életének. Egy utcában nőttek fel Washington külvárosában. A bátyja és Chase örök életükben elválaszthatatlanok voltak. Mivel Madison volt a legkisebb, gyerekként állandóan Mitchen és a barátain lógott.

Bálványozta Chase-t. Nehéz is lett volna nem rajongani érte: férfiasan szép volt, őszinte, nyílt és könnyed, nem is beszélve a gödröcskéiről, amiket be kellett volna tiltani. A fiú már gyerekkorában is védelmes volt, segítette a gyengébbeket, és az ilyesmi megdobogtatja a lányok szívét. Az a fajta volt, aki a hóviharban az utolsó ingét is odaadná egy hajléktalannak, de mindig volt benne valami nyers és veszélyes is.

Chase-szel nem akartál szembekerülni.

Egyszer, még középiskolás korukban egy fiú túlságosan belemelegedett, miközben Madisonék háza előtt, a kocsjában csókolóztak. Chase éppen akkor jött el Mitchtől, és meghallotta Madison fojtott tiltakozását, mert a fiú keze olyan helyre tévedt, ahova nem kellett volna.

Az eset után szegény kölyök hetekig furán bicegett, Madison pedig még jobban beleesett Chase-be, és a rajongása sehogy sem akart elmúlni.

Mindenki, még Madison anyja is tudta, hogy a lány teljesen odáig volt Chase-ért középiskolás korában és a főiskola első két éve alatt. Szent isten, mindenki tudta, hogy ha Mitch és Chase valahol megjelenik, hamarosan felbukkan Madison is. Bármilyen szomorú is volt – és valójában *szánalmas* is –, de tény, hogy azért jelentkezett a Marylandi Egyetemre, mert a fiúk is oda jártak.

Aztán minden megváltozott elsőéves korában, aznap, amikor Chase megnyitotta az első klubját.

Attól kezdve... Madison mindent megtett, hogy a lehető legritkábban fusson össze Chase-szel. Nem mintha a terve működött

volna. Az ember azt hinné, hogy egy olyan nagyvárosban, mint Washington, könnyű elkerülni valakit, de nem, a természet törvényei gonosz, kérlelhetetlen ribancok.

Chase mindenhol ott volt. Madison kibérelt egy garzont a Gallery egyik alsóbb emeletén, és néhány héttel később Chase megvette az egyik tetőtéri lakást. Még a családi ünnepeken is mindig helye volt az asztalnál, mert Madison szülei sajátjaikként kezelték a Gamble fiúkat.

Kora reggel a férfi ugyanabban az edzőteremben súlyozott, ahol Madison taposógépezett. És amikor Chase fellépett a futópadra? Huh, hát ki gondolta volna, hogy egy izmos vádli ennyire szexi lehet? Nem Madison hibája, hogy képtelen volt levenni róla a szemét, és talán egy kicsit a nyála is kicsordult. És *talán* egyszer-kétszer le is esett a taposógépről, amikor Chase felemelte az inge alját, hogy megtörölje a homlokát, és a lány meglátta a hasizmait, amik – szentséges isten! – úgy néztek ki, mintha festőhengerek lettek volna a bőre alatt.

Ki ne örült volna meg a látványtól?

A pokolba, ha Madison betért a sarki fűszereshez, összefutott Chase-szel, aki a barackokat nyomogatta azokkal a csodálatosan hosszú ujjaival. Azokkal az ujjakkal, amik kétségtelenül ugyanúgy tudták, hogyan kell a gitár húrjait pengetni, mint azt, hogyan juttassanak el egy nőt a szexuális örület csúcására, és még egy kissé tovább. Mert Madison tudta – de még mennyire tudta –, mennyire jó volt a férfi *mindenben*.

Természetesen mostanra már valószínűleg fél Washington megtapasztalta, mire képesek azok a kezek.

– Már megint az a kifejezés van az arcodon – szólalt meg Bridget, és felvonta az egyik szemöldökét. – Tudod, melyikre gondolk!

Madison megrázta a fejét. Tényleg nem szabad azokra az ujjakra gondolnia. De képtelen volt megszabadulni a kamaszkori rajongástól

– a férfitől, minden álma megtestesítőjétől. Képtelen volt túllépni rajta, ezért nem maradt meg senki mellett néhány hónapnál tovább. Magával fogja cipelni ezt az érzést a sírig.

Chase volt számára az Antikrisztus.

Egy igazi, hihetetlenül vonzó Antikrisztus...

Hirtelen az egész testét előntötte a forróság. Madison legyezgetni kezdte magát a blúza aljával, és a meghívóra sandított. Mindössze négy napról van szó egy romantikus, előkelő szőlőskertben. Több száz vendég lesz ott, és bár Chase közelében kell majd lennie a próba és az esküvői szertartás alatt, a fennmaradó időben rengeteg módja lesz rá, hogy elkerülje a férfit.

De a finom remegés a gyomrában, az ereiben áramló izgalom mást ígért, mert komolyan, hogyan lesz képes távol tartani magát az egyetlen férfitől, akit valaha is szeretett – és ugyanakkor legszívesebben apó darabokra tépett volna?

– Dobd csak ide azt a házi telefonkönyvet – kérte Madison. Vajon Derek ráér a hétvégén?

Szerda reggel lévén a forgalom a virginiai Hillsboro felé vezető úton nem volt különösebben nagy, hiszen a legtöbben az ellenkező irányba, a városba tartottak, de Madison olyan vadul robogott, mintha egy autóversenyen lenne.

Eddig három nem fogadott hívása volt az anyjától, aki már azt hitte, hogy Madisont elrabolták a nagy, gonosz városban, és istentelenül nagy összeget követelnek majd a szabadon bocsátásáért, plusz négy SMS a bátyjától, aki amiatt aggódott, megtalálja-e a helyes utat az autópálya-körgyűrűn (mert a húga nyilvánvalóan nem tud vezetni), valamint egy hangpostaüzenet az apjától, aki arra figyelmeztette,

hogy valamit összekeverték a szobafoglalásnál. Már biztos volt, hogy nem ér oda időben a villásreggelire.

Ki a fene eszik még manapság egyáltalán villásreggelit?

Idegesen dobolt az ujjaival a kormányon, és felsandított a lejárót jelző táblára, ahonnan visszatükröződött a késő májusi nap vakító sugara. Ja, itt kellett volna lekanyarodnia, állapította meg magában, miközben elhúzott a tábla mellett. A francba!

Lepillantott a mobiljára, mert teljesen biztos volt benne, hogy az a vacak pillanatokon belül megszólal. Lehúzódtott a szélső sávba, és lehajtott a következő lejárónál, hogy valahogy visszakeveredjen a helyes útra.

Nem lett volna késésben, sem pedig ilyen... szétszórt, ha az előző éjszakát pakolással töltötte volna, ahogyan egy normális, érzelmi-
leg stabil, a húszas éveinek közepén járó nő – egy sikeres, érzelmi-
leg stabil nő – tette volna. Ehelyett azonban ő azon siránkozott, hogy
kart karba öltve kell majd végigsétálnia a nászmenetben Chase-szel.
De hát tényleg, ez egyszerűen kegyetlenség! Az pedig újabb tördöfés,
hogy Dereknek randevúja van a hétvégén, így nem tudja őt elkísérni.

Abban a pillanatban megszólalt a mobilja, amikor a Charger ke-
rekei ráfordultak a helyes lejáróra. Madison fájdalmasan felnyögött.
Miért nem tud ez a dög a pokol tizedik bugyrában égni? Van egyálta-
lán a pokolnak tíz bugyra? Ki tudja, de mire mindenki eléggé elázik,
és jót nevetgél majd azon a történeten, amikor Madison gyerekként
pucéran rohángászott a házban, a pokolnak húsz bugyra is lesz, és ő
addigra meg is járja mindegyiket.

Hatalmas diófák övezte úton száguldott végig. A lombok árnyé-
kot vetettek az aszfaltra, és ettől az út szinte légiesnek látszott. Mesz-
sze előtte a hegyek mélykékje magasodott a völgy fölé. Ha marad

a jó idő, a szabadtéri esküvő biztosan gyönyörű lesz ilyen díszletek mellett.

Hirtelen hatalmas durranást hallott. Felkapta a fejét, a kormánykerék pedig vadul pörögni kezdett előbb balra, majd jobbra, aztán megint balra. A torkában dobogó szívvel erősen megragadta a volánt, miközben az autó úgy tekergett jobbra-balra, mintha egy részeg vezetné.

– Ó, bassza meg – motyogta elkerekedett szemmel, miközben lassan visszanyerte az uralmat a Charger fölött. Defektet kapott az egyik kerék. Az egyik kibaszott gumi egyszerűen felrobbant. – Csodás.

Még a bátyja is elpirult volna, ha hallja, hogyan káromkodott, miközben azon törte a fejét, megkísérelje-e felnin megtenni a hátralévő tizenöt kilométert. Végül jobbra húzta a kormányt, és leállította az autót az útpadkán. Legszívesebben jól belerúgott volna az átkozott kocsiába, de aztán komoly felnőtt módjára inkább a kormányra hajtotta a fejét, és káromkodott még egy sort.

Nem kezdődik túl jól ez az egész.

Felemelte a fejét, és a mobiljára pillantott. Felkapta a készüléket az anyósülésről, megnyitotta a telefonkönyvet, és megnyomta a hívás gombot. Már két csöngés után felvette valaki a vonal másik végén.

– Maddie? Hol a pokolban vagy, lányom? – szólt bele az apja a kagylóba aggódó hangon. – Anyád már majdnem hívta a rendőrséget, és nem tudom, mennyi...

– Jól vagyok, apu. Beszoptam a kerékkel, úgy tizenöt kilométerre tőletek.

A nevetgélés és az evőeszközök zaja szinte teljesen elnyomta az apja hangját.

– Hogy *mit* csináltál?

Madison gyomra korogni kezdett, ami nem is volt csoda, hiszen már elmúlt tizenegy óra, és még nem is reggelizett.

– Beszoptam a kerékkal.

– Micsoda?

Madison a szemét forgatta.

– Beszoptam a kerékkal.

– Várj, nem hallok semmit. Gyerekek, lehetne egy kicsit csendesebben? – kérdezte, elfordulva a mikrofontól. – Maddie van a vonalban, és valamit beszopott. – Madison hallotta, hogy a szobában lévő férfiakból kirobbant a hangos nevetés.

Ó. Bassza. Meg.

– Sajnálom, édesem. Szóval, mi történt? – kérdezte az apja. – Beszoptál a fenékkal?

– Beszoptam a kerékkal! Kocsikerékkal. Tudod, az a kerek, gumiból készült izé.

– Ó. Ó! Már értem. – Az apja kuncogni kezdett. – Örültekháza van itt, éppen eszünk. Ugye nem felejtetted el lecserélni a pótkereket az utolsó defekted óta? Tudod, kedvesem, az embernek mindig felkészültnek kell lennie. Mert mi van, ha evakuálják a várost, és menekülnöd kell?

Madison alig tudta megállni, hogy bele ne verje a fejét a kormánykerékbe. Imádta a szüleit, de esze ágában sem volt a tervezési képességeit elemezni az apjával, miközben egy szobányi férfi azon nevetgél éppen, hogy ő beszopott valamit. Pontosabban, miközben Chase ezen nevetgél, mert Madison tisztán hallotta a mély baritont a háttérben. A gyomra már így is görcsben volt a tudattól, hogy hamarosan találkoznia kell vele.

– Tudom, apu, de még nem volt időm a pótkerékkal foglalkozni.

– Mindig kell hogy legyen nálad pótkerék! Talán nem arra tanítottunk mindig, hogy légy felkészülve?

Tényleg erről akar most vitatkozni az apja? Végül is nem egy üstökös csapódott az autójába!

Mr. Daniels felsóhajtott, ahogy minden apa szokott, amikor meg kell mentenie a lányát, mindegy, milyen idős.

– Csak maradj, ahol vagy. Máris indulok, édesem.

– Kösz, apu. – Madison megnyomta a hívás vége gombot, és beledobta a mobilt a retiküljébe.

Szinte látta maga előtt, ahogy az egész abszurdan népes családja az asztal körül ücsörög, és mindenki a fejét rázza. Csak Maddie kék el mindig. Csak Maddie kap defektet, és csak vele fordulhat elő, hogy nincs pótkereke. Nagy szívás volt a legfiatalabbnak lenni egy olyan családban, ami vér szerinti rokonokból és a Gamble-hordából állt.

Tehetett bármit, mindig is ő marad a kis icripiciri Maddie. Nem Madison, aki a Smithsonian Könyvtár önkénteseit irányítja. Mivel mindig is odavolt a történelemért, úgy vélte, éppen neki való ez az állás.

Madison hátrahajtotta a fejét a támlára, és behunyta a szemét. Hiába ment a légkondi, a kinti hőség lassan beszivárgott az autóba. Meglazította a blúzát, és hálás volt magának, hogy könnyű vászonnadrágot vett fel farmer helyett. Amilyen szerencsés, agyvérzést kapott volna, mielőtt az apja vagy a bátyja megjelenik, hogy megmentse.

Utálta, hogy miatta kell valamelyiküknek otthagynia az ünnepeket.

Ez volt az utolsó dolog, amit akart. A második helyen pedig az állt, hogy Chase most éppen a fejét csóválja a többiekkel együtt.

Valószínűleg elbóbiskolhatott, mert hirtelen arra eszmélt, hogy valaki kocogtatja a feje mellett az üveget.

Laposakat pislogva letekerte az ablakot, és ahogy elfordította a fejét, egyenesen egy égszínkéek szempárba nézett, amelyet hihetetlenül sűrű fekete pillák szegélyeztek.

Ó... ó, ne...

A szíve megállt egy pillanatra, aztán őrülden zakatolni kezdett, amikor a tekintetét végighordozta a fájdalmasan ismerős, magas arcsonatokon, és a telt ajkakon, amelyek szíváfjádítóan puhának látszottak, de ugyanakkor kemények és makacsak is tudtak lenni. Sötétbarna tincsek hullottak a férfi homlokába; egy kicsit mindig hosszabb volt a haja a kellenénél. Az erős orr, amin egy apró dudor maradt vissza egy főiskolai verekedés emlékeként, kemény, veszélyesen szexi élt adott az egyébként tökéletes, férfias szépségnek.

Madison tekintete lejjebb vándorolt az egyszerű fehér ingre, ami megfeszült a széles vállakon, a kőkemény mellkasra és a keskeny derékra. A farmer lazán lógott a csípőjén, és hála istennek, a látvány többi részét elrejtette a kocsij ajtaja.

Visszafordította a tekintetét a férfi arcára, és elakadt a lélegzete.

A megértő félmosoly azokon az ajkakon különös érzéseket ébresztett a gyomrában, aztán az egész teste életre kelt és lángolni kezdett.

Madison gyűlölte, hogy így reagál Chase közelségére. Azt kívánta, bárcsak bármely más férfi gyűjtaná így lángra, hozná ilyen izgalomba. Teljesen vége volt.

– Chase – lehelte.

A férfi elvigyorodott, és a francba, természetesen azonnal megjelentek a gödröcskék az arcán.

– Maddie?

Madison teste megremegett a hangtól, ami mély volt, és selymes, mint az igazán jó whiskey. Be kellene tiltani ezt a hangot, az egész szettel együtt. Ismét lefelé fordította a tekintetét. A fene essen ebbe

az ajtóba, hiszen nem vitás, hogy *az* a szett is igencsak lenyűgöző odalent.

Egy másodpercre visszarepült az időben, főiskolás korába, arra az éjszakára, amikor először ment el Chase klubjába, és ott állt a puccos irodában. Tele reményekkel, vágyakkal...

Felrázta magát a kábulatból, felegyenesedett az ülésben, kihúzta magát.

– *Téged* küldtek?

A férfi kuncogni kezdett, mintha ez lett volna a legviccesebb dolog a világon.

– Igazából önként jelentkeztem.

– Tényleg?

– Természetesen – válaszolt a férfi. – Látnom kellett, mit szópott meg a kis Maddie Daniels.

2. fejezet

CHASE AZONNAL RÁJÖTT, hogy hibázott, mihelyt a szavak elhagyták az ajkát, de az ördögbe, egyáltalán nem bánta. Szenvedélyes, imádni való, egyenesen bűnös pír lepte el a lány arcát és nyakát. A férfi egy része – a könyörtelen oldala – kész lett volna bárkin átgázolni, hogy megtudhassa, meddig terjedt vajon a pír a lány testen.

De már megtanulta, méghozzá kemény lecke árán, hogy Maddie Danielsszel nem léphet át bizonyos határokat.

A lány ajka elkeskenyedett, és düh lobbant fel mogyoróbarna szemében, amitől az írisze egészen zöldnek látszott. A szeme színe a hangulatától függően változott, és Chase az utóbbi időben szinte kizárólag zöldnek látta.

– Ez elég durva megjegyzés volt, Chase.

A férfi vállat vont. Az udvariasság soha nem volt jellemző rá.

– A kocsiban maradsz, vagy kiszállsz?

Maddie úgy nézett ki, mint akit úgy kell kirobbantani az autóból.

– Csak hagyjam itt az út szélén?

– Kihívtam az autómentőt, már úton vannak. Ha kinyitod a csomagtartót, kiszedem a cuccaidat.

A lány végre elfordította a tekintetét róla, és Chase egyből könnyebben tudott lélegezni.

– Klassz kocsi – jegyezte meg.

Chase hátranézett a válla fölött a fekete Porschéra, ami ragyogott a napfényben.

– Csak egy autó. – Egy a három autója közül. Azt kívánta, bár csak inkább a pick-uppal jött volna, de az a dög valósággal zabálta a benzint. Visszafordult a lány felé, és oldalra lépett. – Maddie, jössz vagy nem?

A lány felnézett rá, szinte kihívóan, ami nagyon vicces volt. Maddie csak 160 centi magas volt, és pillekönnyű. Chase valósággal föléje tornyosult, és egy kézzel is könnyedén a vállára kaphatta volna.

A tekintetük egymásba kapcsolódott.

Minden egyes múltó pillanattal egyre valószínűbbnek tűnt, hogy tényleg egyszerűen csak kirántja a kocsiból a lányt, és a vállára kapja. Talán el is fenekeli, mert isten az égben, megérdemelné.

A farka fájdalmasan megmerevedett a nadrágjában, és lelkesen helyeselt.

Aztán a józan ész gyomorszájon vágta, és közölte, hogy szó sem lehet róla.

Chase pontosan olyan volt, mint az apja: már fiatalon sikeres üzletember, céltudatos, gazdag, és genetikailag bele volt kódolva a képesség, hogy tíz másodperc alatt tönkretégyen bármilyen komoly kapcsolatot.

És ezt mindenki, még Maddie is tudta.

Vagyis ideje jobb taktikát választani, gondolta magában. Vett egy mély lélegzetet.

– Anyukád félretett neked egy szelet sajtortót.

Maddie tekintete elfátyolosodott. Chase nem először volt tanúja ennek. Mióta az esztét tudta, a csokoládétól és a desszertektől mindig

ilyen posztorgazmikus kifejezés jelent meg a lány arcán, és ez most egyáltalán nem segített a farmersliccét feszítő problémán.

A kocsi ajtaja mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül kivágódott, és Chase csak a reflexeinek köszönhette, hogy egyben maradtak a mogyorói.

– Sajttorta! – visszhangozta a lány vigyorogva. – Eperrel?

Chase alig tudta elfojtani a vigyort.

– És csokoládémártogatóssal, ahogyan szereted.

Madison csípőre tette a kezét, és oldalra biccentette a fejét.

– Akkor meg mire vársz? – Megnyomott egy gombot az autókulcson, és a csomagtartó fedele felpattant. – Minden pillanat, ami elválaszt a sajtortámtól, egyre veszélyesebbé teszi ezt az utazást.

Márpedig az már így is veszélyes volt.

Chase elindult a csomagtartó felé, miközben a lány kiszedegette a többi cuccát a hátsó ülésről. Csak egyetlen bőrröndje volt. Maddie soha nem pakolt sok holmit. Chase randizott olyan lányokkal, akik egyetlen napos útra is legalább három öltözet ruhát és egy tucát pár cipőt vittek magukkal. Maddie nem igényelt ilyesmit, talán azért, mert egy csapat lármás, verekedős fiúval nőtt fel.

Kivette a bőrröndöt, lecsukta a csomagtartó tetejét, megkerülte az autó hátulját... és megtorpant. Jézus Krisztus...

Maddie éppen a kocsi hátsó ajtaján hajolt, hogy elővegyen egy hosszú ruháságot a hátsó ülésről. A nadrág vékony anyaga megfeszült kerek popsiján. Chase tudta, Maddie milyen keményen edzett, hogy jó legyen az alakja. Hányszor látta a taposógépen izzadni! Megszámolni sem tudta, olyan sokszor.

Tényleg egy másik napszakot kellene választania az edzésre.

De egyszerűen képtelen volt elfordítani a tekintetét a lányról. Maddie apró volt, de pokolian formás, és bár nem az a típusú nő

volt, amilyenekkel Chase általában randizott, a maga módján gyönyörű volt. Hetyke orr, telt ajkak, szeplős arc. Hosszú haja a háta közepéig ért, bár most éppen lófarokba fogta.

Az ilyen hajért – az ilyen testért – megvesztek a férfiak. Á, a popolba, nem csupán erről volt szó. Maddie egy szép nap majd igazán boldoggá tesz egy rohadékot. Megvolt benne minden, amire egy férfi vágyik: okos, vicces, erős akaratú és egyszerre kedves is.

És az a popsi...

Chase elfordult, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Legszívesebben otthagya volna Maddie-t a csudába, bepattant volna az autóba, berobogott volna a városba, hogy felszedje az első útjába kerülő csajt. Vagy megmarkolta volna Maddie hátsóját.

A lány elsietett mellette, aztán furcsa pillantást vetett rá a válla fölött.

– Elbambultál? Hadd találgassak: Bambi vagy Susie későig ébren tartott? Soha nem tudom őket megkülönböztetni.

– A Banks ikrekre gondolsz?

Maddie oldalra biccentette a fejét, és várta a választ.

– Lucynak és Lake-nek hívják őket – javította ki Chase.

Maddie a szemét forgatta.

– Ki nevezi el Lake-nek a gyerekét? Ó! Ha gyerekeid lesznek, te biztosan Rivernek és Streamnek hívod majd őket. – Megcsóválta a fejét, aztán összehúzta a szemét. Sokatmondó pillantást vetett a férfira. – Vagyis még mindig velük randizol?

Chase nem igazán használta volna a „randizás” kifejezést a magas, vékony ikerpárral kapcsolatban.

– Nem egyszerre randizom velük, Maddie. És régebben sem tettem.

– Én nem így tudom.

– Akkor rosszul tudod.

Ez azonban nem győzte meg a lányt. Chase összeszorította a száját. Semmi értelme nem lett volna magyarázkodni, mert a rossz híre már így is megközelítette az apját.

Maddie kinyitotta a Porsche hátsó ajtaját, aztán kérdően felhúzta a szemöldökét.

– Még nem kaptad meg a szobádat?

Chase betette a lány bőröndjét a csomagtartóba a sajátja mellé.

– Még nem jelentkeztem be. Csak egy negyedórával a segélyhívásod előtt érkeztem meg.

Maddie eligazgatta a nem létező ráncokat a nadrágján.

– Nem voltam bajban.

Chase gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Nekem másképp tűnik.

– Csak azért, mert megszóptam...

– Mondd ezt még egyszer.

Maddie a szemébe nézett, és a tekintetétől Chase gyomra összeszorult. A lány egyetlen pillantása elég volt mindig, hogy elakadjon a lélegzete.

– Mit mondjak még egyszer?

– Azt, hogy megszóptam.

Maddie a szemét forgatta.

– Gyerekes vagy.

– Mindegy, a lényeg, hogy defektet kaptál, vagyis el kellett jönnöm, hogy megmentselek.

Maddie sértődötten sarkon fordult, és visszament a kocsijához. A retiküljével a kezében tért vissza, és kinyitotta a Porsche ajtaját.

Chase elvigyorodott.

– Mindig kell hogy...

– Tudom: legyen nálam pótkerék – vágott a szavába a lány, miközben beült az autóba.

Chase halkan felnevetett, beült a sofőrülésbe, és vetett a lányra egy pillantást a szeme sarkából. Maddie kifelé bámult a füstüveg ablakon, és úgy szorongatta a mobilját, mintha az élete függne tőle. Chase óvatosan megigazgatta magát a farmerben, és imádkozott, hogy elmúljon a merevedése, mielőtt visszaérnek.

Az első nyolc-tíz kilométer nyugodtan telt visszafelé a szőlőskertbe, ahol a cimborája hamarosan megnősül. Nem érződött feszültség a levegőben, de túl kényelmes sem volt a csend.

Jobb lenne, ha nem foglalkozna ezzel.

– Miért duzzogsz?

– Nem duzzogok – válaszolta Maddie sötét tekintettel.

– Engem nem vágsz át, Maddie.

– Ne nevezd így! – Maddie beletúrt a táskájába, és kivett egy napszemüveget. Felvette, és csak utána fordult vissza a férfi felé. Helyesen nézett ki benne.

– Utálok, ha így hívsz.

– Miért?

A lány nem válaszolt.

Chase felsóhajtott, és rátért egy semlegesebb témára.

– A bátyád igazán boldog.

Maddie szemlátomást megnyugodott.

– Tudom, és nagyon örülök neki. Megérdemli, nem igaz? Annyira kedves fiú, sok lány kihasználta volna.

– Így van. – Chase egy pillanatra elfordította a tekintetét az útról. Maddie még mindig őt nézte, és a férfi utálta, hogy a napszemüveg elrejtí a szemét. Így nem tudhatta, mire gondol a kis boszorkány a sötét üvegek mögött. – Lissa kedves lány, jól jár Mitchcsel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Maddie beharapta az ajkát.

– Mitch is jól jár vele.

Halvány mosoly jelent meg Chase szája sarkában.

– Így van. De hogy összeházasodjanak? Soha nem hittem, hogy megérem a napot, amikor megállapodik.

– Egyáltalán nem vagyok kíváncsi a kalandjaira. – Maddie végigsimított a haján, megigazította a lófarokból kiszabadult kósza tincseket. – Ma még nem ettem.

– Teli hassal jobban éreznéd magad?

Válaszul a lány csak felhorkantott.

– Emlékszel arra a lányra, akivel másodikban randizott?

Maddie szeme elkerekedett, Chase pedig szélesen elvigyorodott.

– Ó, istenem! Arra gondolsz, aki az első randi után már azt tervezgette, hogy fogják hívni a gyerekeiket? – kérdezte a lány nevetve. – Mi is volt a neve?

– Linda Bullock.

– Ez az! – Maddie felegyenesedett az ülésben. – Halálra rémítette Mitchet. Éjszaka óránként hívogatta. Iszonyú dühös lett, amikor beszámoltál nekem róla.

– Az első randi után letáborozott a kollégium előtt. – Chase megcsóválta a fejét. – Csinos lány volt, de totál kattant.

Gyorsan odaértek a szőlőbe. Még pár perc, gondolta Chase, és Maddie azokkal az emberekkel lesz, akik szeretik és törődnek vele, ő pedig a fivéréivel, akik megpróbálnak majd felszedni minden facér nőt a vendégseregben.

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Maddie a férfi felé fordult.

– Fogadok, hogy te és a testvéreid ki fogjátok élvezni a helyzetet.

– Miből gondolod?